

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 27Cb/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419203890
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2021:6419203890.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudcom JUDr. Štefanom Juhásom vo veci žalobkyne: ČEZ Slovensko s. r. o., Mlynské nivy 48, Bratislava, IČO: 36 797 332, zast.: MCGA legal, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Partizánska 2, IČO: 36 715 662, proti žalovanej: Swedish Education Group - SE group, s. r. o., Pavla Križku 390/4, Kremnica, IČO: 46 055 509, zast.: JUDr. Ľubomír Ivan, advokát so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 41, o zaplatenie 6 169,88 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyni sumu 6 104,27 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy 6 104,27 € od 13. 11. 2018 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej v rozsahu 98 %.

IV. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

V. Štátu **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) 18. 11. 2019, domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 6 169,88 € spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 65,99 € od 5. 11. 2019 do zaplatenia, zo sumy 1 306,68 € od 13. 11. 2018 do zaplatenia, zo sumy 4 798,21 € od 13. 11. 2018 do zaplatenia, vyčísleným úrokom z omeškania v celkovej výške 8,94 €, ktorý predstavuje súčet úrokov z omeškania vypočítaných z dlžných súm za konkrétne obdobie (zo sumy 4 € od 4. 4. 2019 do 5. 9. 2019, zo sumy od 1 € od 27. 6. 2019 do 5. 9. 2019, zo sumy 29 € od 27. 6. 2019 do 5. 9. 2019, zo sumy 10 € od 28. 6. 2019 do 5. 9. 2019, zo sumy 35,87 € od 25. 7. 2019 do 5. 9. 2019, zo sumy 0,80 € od 6. 2. 2018 do 7. 10. 2019, zo sumy 10 € od 28. 8. 2018 do 6. 10. 2019 a zo sumy 30 € od 7. 10. 2019 do 5. 11. 2019, zo sumy 1 € od 26. 10. 2018 do 5. 11. 2019, zo sumy 69,19 € od 26. 10. 2018 do 4. 11. 2019) a trovy konania.

2. O nároku žalobkyne rozhodol okresný súd rozsudkom z 18. 6. 2020 č. k. 27Cb/12/2019-141, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu (výrok I.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Voči predmetnému rozsudku podala žalovaná včas odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) tak, že uznesením z 20. 1. 2021 č. k. 43Cob/79/2020 - 183, napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Odvolací súd v podstatnom vo vzťahu k ďalšiemu postupu okresného súdu uviedol, že „...Súd prvej inštancie v ďalšom konaní posúdi nárok uplatnený žalobcom a rozhodne o ňom na základe žalobcom skutočne uvedených skutkových tvrdení a s prihliadnutím na ustanovenie § 132 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie postupom podľa § 150 ods. 2 CSP môže žalobcu požiadať aj o ďalšie skutkové tvrdenia, avšak splnenie povinnosti tvrdenia žalobcom vyhodnotí len v rozsahu tvrdení, ktoré žalobca sám uviedol, resp. uvedie. Pri vykonávaní navrhnutých dôkazov súd prvej inštancie bude dbať na to, že dokazovaním sa má preukázať to, čo strana tvrdí a nie zisťovať to, čo strana netvrdí, a teda unesenie dôkazného bremena žalobcom posúdi len v rozsahu, či vykonané dôkazy preukazujú žalobcom uvedené tvrdenia. Následne súd prvej inštancie takisto prihliadne aj na obranu žalovaného. ...Pri rozhodovaní bude súd prvej inštancie vychádzať aj z toho, že faktúra a jej prílohy samy o sebe nie je dôkazom spôsobilým preukázať, že plnenie, ktoré je fakturované, bolo reálne poskytnuté a tiež bude vychádzať z toho, že účinky uznania zvyšku dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka nastávajú, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.“

4. Pre úplnosť okresný súd uvádza vyjadrenia strán sporu produkované pred rozhodnutím odvolacieho súdu, a to iba podstatné časti vzhľadom na to, že ich doslovné znenie bolo citované odvolacím súdom v odôvodnení jeho uznesenia.

5. Žalobkyňa opísala v žalobe skutkový stav, z ktorého odvodzuje svoj nárok tak, že so žalovanou uzavreli zmluvu o združenej dodávke elektriny (v prílohe k žalobe predložená ako zmluva o združenej dodávke elektriny zo sietí NN odberateľovi mimo domácnosť č. B.-K., pozn. súdu, ďalej len „zmluva I“) a zmluvu o združenej dodávke plynu odberateľovi mimo domácnosť (v prílohe k žalobe predložená ako zmluva o o združenej dodávke plynu odberateľovi mimo domácnosť č. B.-K., pozn. súdu, ďalej len „zmluva II“), ktorých neoddeliteľnou súčasťou sú Obchodné podmienky a cenník žalobkyne. Na základe predmetných zmlúv žalobkyňa poskytla žalovanej plnenie spočívajúce v dodávke elektriny a plynu, vrátane zabezpečenia distribúcie do odberného miesta určeného žalovanou. Žalovaná bola povinná v zmysle uzavretých zmlúv odoberať takto poskytnutú elektrinu a plyn a riadne a včas zaplatiť žalobkyňi odplatu za opakované dodávky elektriny a plynu a distribučnej služby. Z dôvodu opakovaného porušenia zmlúv došlo zo strany žalobkyne k odpojeniu dodávky energie. Žalovaná za prijatie opakovaných dodávok elektriny a plynu nezaplatila odplatu, ako bola vyúčtovaná a tvorí prílohu faktúr, čím sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku. Žalobkyňa vyzvala žalovanú na úhradu faktúr, na čo žalovaná reagovala čiastočnou úhradou (5. 9. 2019 sumou vo výške 79,87 €, 7. 10. 2019 sumou vo výške 7,50 €, 5. 11. 2019 sumou vo výške 7,50 €) v celkovej výške 94,87 €, ktorú žalobkyňa započítala na fakturované sumy (4 €, so splatnosťou 4. 4. 2019, 1 € a 29 € so splatnosťou 27. 6. 2019, 10 € so splatnosťou od 28. 6. 2019, 30,87 € so splatnosťou 25. 7. 2019, 0,80 € so splatnosťou 6. 2. 2019, 10 € so splatnosťou 28. 8. 2018, 1 € so splatnosťou 26. 10. 2018 a 3,20 € so splatnosťou od 26. 10. 2018). Z tohto dôvodu si žalobkyňa uplatňuje zvyšnú časť žalovanou doposiaľ neuhradenej pohľadávky a zároveň si uplatňuje aj úrok z omeškania z jednotlivých dlžných súm, s ktorými sa žalovaná dostala do omeškania.

6. K žalobe bola pripojená výzva na zaplatenie z 4. 9. 2019 s dokladom o doručovaní žalovanej, upomienky platby za elektrinu VS: XXXXXXXXXXXX z 3. 4. 2019, z 27. 6. 2019, upomienky platby za plyn VS: XXXXXXXXXXXX z 5. 2. 2018 a z 27. 8. 2018, zmluva I z 15. 12. 2014 vrátane prílohy č. 1, zmluva II z 15. 7. 2015 vrátane prílohy č. 1, žiadosť o začatie súdneho konania, rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 10. 2016 č. XXXX/XXXX/P, cenník dodávky elektriny pre domácnosti účinné od 1. 1. 2014, obchodné podmienky dodávky elektriny pri poskytovaní univerzálnej služby pre odberateľov elektriny v domácnosti, faktúra za dodávku a distribúciu elektriny VS: XXXXXXXXXXXX z 10. 7. 2019, faktúra za dodávku a distribúciu plynu VS: XXXXXXXXXXXX B. XXXXXXXXXXXX, z 29. 10. 2018, faktúra VS: XXXXXXXXXXXX z 12. 6. 2019, faktúra VS: XXXXXXXXXXXX z 11. 10. 2018, obchodné podmienky dodávky plynu pri poskytovaní univerzálnej služby pre malé podniky účinné od 1. 3. 2014.

7. Okresný súd o nároku žalobkyne rozhodol platobným rozkazom z 29. 11. 2019 (č. I. 40), voči ktorému žalovaná podala včas odpor z 15. 12. 2019, ktorý odôvodnila tým, že nesúhlasí s nárokom uplatneným žalobkyňou, pretože skutkový stav opísaný v žalobe nie je totožný s reálnym stavom. Podľa žalovanej nie je možné z takto opísaného skutkového stavu zistiť, prečo si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanej nárok v uvedenej výške. Odkaz na vystavené faktúry považuje žalovaná za nedostatočný s poukazom na § 132 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalovaná mala so žalobkyňou viesť komunikáciu, keďže jej nebolo zrejmé, čo a v akých cenách

jej žalobkyňa fakturuje a nie je to známe ani z obsahu žaloby a jej príloh. Žalovaná v jednom objekte úplne prestala so spotrebou plynu, avšak žalobkyňa jej stále fakturovala rovnaké sumy. Jednotkové ceny uvádzané žalobkyňou nie sú v súlade s rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 12. 2016. Žalobkyňu opakovane upozorňovala, že nesúhlasí s ňou uvádzaným stavom spotreby, nie je pritom známe, akým spôsobom ho žalobkyňa stanovila.

8. Spolu s odporom predložila žalovaná odpoveď žalovanej na predžalobnú výzvu žalobkyne na zaplatenie sumy zo 16. 9. 2019, reklamácia vyúčtovanej faktúry VS: XXXXXXXXXXXX z 17. 1. 2018, prehľad spotreby podľa žalovanej za roky 2016, 2017, elektronická komunikácia medzi žalobkyňou a žalovanou z obdobia 13. 2. 2018, vyjadrenie k reklamáci z 5. 2. 2018, rozpis platieb prijatých v období roka 2017, opravné faktúry za dodávku plynu v období rokov 2016 a 2017, VS: XXXXXXXXXXXX z 31. 1. 2018, elektronická komunikácia medzi žalobkyňou a žalovanou z obdobia 2/2018, 3/2018, montážny list SPP - distribúcia, a. s., z 24. 3. 2017, zápis z 24. 3. 2017 o uzávierke hlavného uzáveru plynu z dôvodu úniku zemného plynu po vykonanej kontrole odberného miesta, opravná faktúra za dodávky plynu VS: XXXXXXXXXXXX z 13. 3. 2018, elektronická komunikácia medzi žalobkyňou a žalovanou z 4/2018, faktúra za dodávku a distribúciu zemného plynu VS: XXXXXXXXXXXX z 10. 1. 2018, VS: XXXXXXXXXXXX z 10. 1. 2018, opravná faktúra za dodávku plynu VS: XXXXXXXXXXXX z 23. 3. 2018, párovanie úhrad žalovanej, upomienka za platbu za plyn VS: XXXXXXXXXXXX z 5. 2. 2018, zálohové platby za plyn z podnikateľského účtu žalovanej vedeného v banke Slovenská sporiteľňa a. s. za obdobie roka 2018 (do 4. 9. 2018), oznámenie žalovanej z 12. 9. 2018. Okresný súd uznesením z 13. 1. 2020 (č. l. 100) platobný rozkaz zrušil v súlade s § 267 ods. 3 CSP.

9. Žalobkyňa sa k odporu proti platobnému rozkazu vyjadrila podaním z 29. 1. 2020, v ktorom uviedla, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu. Žalovaná svoje tvrdenia neoprela o žiadne relevantné dôkazy a nepreukázala, že by vyfakturovaná spotreba bola nereálna, resp., že by mala byť v inej výške. Žalovaná vôbec neuvádza, aká výška spotreby by mala byť správna. Pokiaľ ide o žalovanou predložené písomné listiny, tie sa týkali komunikácie medzi stranami sporu v rámci reklamácie fakturačného obdobia 1. 1. 2017 - 31. 12. 2017. Uvedené však nepreukazuje, že nárok žalobkyne uplatnený v tomto konaní, ktoré sa týka iného fakturačného obdobia, nie je dôvodným. Žalovaná, ak mala pochybnosti o správnosti a výške vyfakturovanej spotreby, mohla postupovať rovnako ako v prípade fakturovaného obdobia za rok 2017 a podať reklamáciu. Žalovaná až potom, ako jej žalobkyňa zaslala predžalobnú výzvu z 4. 9. 2019, zaslala zástupcovi žalobkyne list, v ktorom vyslovila pochybnosti o výške fakturovanej ceny, resp. spotreby a žiadala o zaslanie dát od spoločnosti SPP - distribúcia, a. s. Žalovaná už postupovala obdobným spôsobom pri vyúčtovaní spotreby za rok 2017 a v rámci reklamácie si mohla overiť správnosť výšky spotrebovanej energie.

10. Žalobkyňa zopakovala, že svoj nárok odvodzuje z uzatvorenej zmluvy I a II, na základe ktorých vystavila faktúry, ktoré predložila súdu spolu so žalobou. Pre lepšiu prehľadnosť predložila aj dokument s označením „Žiadosť o začatie súdneho konania“, z ktorého je zrejmé, akú sumu žalobkyňa žiada uhradiť. Výška spotreby je uvedená v každej faktúre, pričom žalobkyňa poskytuje informácie o výške spotreby distribútor SPP - distribúcia, a. s. Strany sporu sa ako zmluvné strany dohodli na individuálnej cene dodávky elektriny a plynu, pričom žalovanej bola účtovaná len cena za spotrebovanú energiu, nie za odberné miesto. Žalovaná bola povinná platiť za odberné miesto len distribútorovi, čo vyplýva aj z predložených faktúr. Žalobkyňa vyúčtovanie podrobne vysvetlila na konkrétnej faktúre, vystavenej na sumu 11 038,75 €, z ktorej žalovaná už časť uhradila, čo vyplýva z predloženého dokumentu žiadosť o začatie súdneho konania. Na strane č. 3 faktúry je podrobný rozpis jednotlivých zložiek ceny za dodávku a distribúciu plynu, pričom žalobkyňa zdôraznila, že cena za distribúciu a jej jednotlivé zložky sa platia distribútorovi a fixná sadzba za odberné miesto pri cene za dodávku plynu bola 0 € tak, ako sa na tom zmluvné strany dohodli. Žalovaná pritom neuhrádzala ani zálohové platby tak, ako mala, čo vyplýva taktiež z predložených faktúr. Z podrobného rozpisu na 3 strane uvedenej faktúry vyplýva, že žalovaná uskutočnila len dve zálohové platby z 14. 8. 2018 vo výške 569,07 € a z 5. 9. 2018 vo výške 2 117,43 €. Pokiaľ žalovaná namietala nesúhlas jednotkových cien s rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 12. 2016, výška ceny uvedená v predmetných faktúrach je v súlade s uzavretými zmluvami, ktoré žalovaná uzatvorila so žalobkyňou a cenníkom, ktorý je schválený Úradom pre reguláciu sieťových odvetví. Žalobkyňa predložila súdu spolu s vyjadrením aj cenník za dodávky plynu pre podniky a organizácie nad 100 MWh na distribučnom území SPP - distribúcia a. s., účinný od 1. 7. 2018.

11. Žalovaná po doručení vyjadrenia žalobkyne reagovala vyjadrením z 11. 3. 2020, v ktorom nesúhlasila s tvrdeniami žalobkyne o jej nároku, ktorý odvodzuje z bližšie nešpecifikovaných zmlúv. Na argumenty žalobkyne, že žalovaná svoje tvrdenia neoprela o žiadne dôkazy a nepreukázala, že vyfakturovaná spotreba nie je reálna, žalovaná reagovala tým, že žalobkyňa odmietla akúkoľvek mimosúdnu komunikáciu a neposkytla žalovanej podklady, na základe ktorých došlo k vystaveniu faktúr, od ktorých žalobkyňa odvodzuje svoj nárok. Žalovaná poukazovala na zlé skúsenosti z minulosti, keď jej žalobkyňa účtovala vyššiu sumu, zároveň poukázala na zápis o vykonanej kontrole odberného miesta z 24. 3. 2017, ktorým bol preukázaný únik zemného plynu, z čoho usudzuje, že nie je možné objektívne zistiť množstvo spotrebovaného zemného plynu, ktoré v dôsledku chyby na technickom zariadení uniklo bez zavinenia žalovanej. Žalovaná zároveň navrhla vykonať dôkaz výsluchom konateľa žalovanej a vyzvať žalobkyňu na predloženie podkladov a informácií, ktoré tvorili základ pre vystavenie sporných faktúr, ako aj údaj o reálnom stave spotreby elektrickej energie a plynu. Spolu s vyjadrením predložila súdu aj zápis SPP - distribúcia, a. s. z 24. 3. 2017.

12. Na predmetné vyjadrenie reagovala žalobkyňa vyjadrením z 25. 3. 2020, v ktorom poukázala na to, že žalovaná neustále len popiera skutočnosti tvrdené žalobkyňou, ale žiadnym spôsobom neuvádza iné relevantné skutočnosti, ktoré by prispeli k objektívnemu prejednaniu veci, pričom žalobkyňa podrobne vysvetlila, na podklade akých skutočností vznikol jej nárok. Taktiež jej nie je zrejmé, na základe akých skutočností považuje žalovaná vyjadrenia žalobkyne za zavádzajúce a neodzrkadľujúce skutočný stav veci. Žalobkyňa rovnako nesúhlasí, že by odmietala akúkoľvek mimosúdnu komunikáciu, pretože tak, ako to urobila žalovaná v minulosti, mohla aj teraz reklamovať vyúčtovanie spotreby, čo však neurobila. Vzhľadom na to, že žalovaná len spochybňuje argumenty žalobkyne, ale neuviedla žiadne relevantné tvrdenia, žalobkyňa trvá na podanej žalobe a považuje za dostatočne preukázané, že jej nárok je oprávnený čo do výšky a dôvodu.

13. Po pojednávaní, ktoré sa konalo 18. 6. 2021, žalobkyňa zaslala súdu 23. 6. 2021 svoje vyjadrenie, v ktorom dodatočne ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalovanej o nesprávne vyúčtovaných cenách, ktoré údajne mali byť v rozpore s rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Všetky ňou vyúčtované ceny boli v súlade s cenovými rozhodnutiami a vopred schválenými cenníkmi, pretože ako dodávateľ komodít podlieha prísnemu dohadu Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Žalobkyňa je v postavení dodávateľa a nie distribútora, preto stavy meradiel plynu a elektriny jej poskytuje distribútor na základe skutočnej spotreby zistenej pomocou odpisu daného odberného miesta. Všetky faktúry vystavuje riadne a včas na základe podkladov dodaných distribútorom a v súlade s rozhodnutiami Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Zároveň upozorňuje, že žalovanej boli vystavené faktúry aj pri nulovej spotrebe, pretože mesačná platba (fixná sadzba) za odberné miesta ako poplatok za používanie elektromera/plynomera sa fakturuje aj v takomto prípade.

14. Po vrátení veci odvolacím súdom, okresný súd v súlade s § 150 ods. 2 CSP vyzval žalobkyňu, aby v stanovenej lehote uviedla podstatné a rozhodujúce skutočnosti na preukázanie uplatneného nároku. Žalobkyňa na výzvu reagovala vyjadrením doručeným súdu 12. 2. 2021. V ňom poukázala predovšetkým na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 7. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 32/2015s poukazom na podstatu kontradiktórnosti a súvisiacu rovnosť zbraní, ktorou je, „...aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany.“ Žalobkyňa tak považuje žalobu naďalej za dôvodnú a nárok preukázaný na základe doposiaľ predložených listín. Žalovaná nepredložila v konaní žiadne dôkazy, ktoré by sa týkali merita veci. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno nezaťažujú výlučne iba žalobkyňu, ale aj druhú stranu sporu, a to v rovnakej miere. Žalovanej bola daná možnosť v rámci konania reagovať na tvrdenia a dôkazy predložené žalobkyňou, čo v dostatočnej miere nevyužila a prostriedkami procesnej obrany nespochybnila žalobkyňou tvrdené subjektívne právo. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že medzi stranami sporu došlo k vzniku záväzkového vzťahu na základe dvoch zmlúv, ktoré boli súdu riadne predložené ako dôkaz k podanej žalobe. Predmetom oboch synalagmatických záväzkových vzťahov bola dodávka elektriny/plynu na žalovanou určené odberné miesto a povinnosť žalovanej odoberať riadne poskytnuté plnenie a zaplatiť zaň riadne a včas odplatu. Žalobkyňa si svoju povinnosť splnila a dodávala plnenie žalovanej, ktoré riadne prijala, ale neuhradila riadne a včas odplatu, čím sa dostala do omeškania. Žalobkyňa ju na úhradu riadne vyzývala, na čo žalovaná reagovala tým, že čiastočne uhradila svoj záväzok. Žalobkyňa si preto uplatňuje nárok iba v neuhradenej časti. Všetky tvrdenia žalobkyne boli

podložené dôkazmi, nie je tak pravdivé tvrdenie žalovanej, že v žalobe iba označila dôkazy. Žalobkyňa nielen v žalobe, ale aj v neskorších vyjadreniach špecifikovala, z čoho pozostáva jej nárok a jeho sumarizáciu obsahuje aj listina „Žiadosť o začatie súdneho konania“, predložená spolu so žalobou. Svoje tvrdenia podložila taktiež dôkazmi vo forme faktúr a upomienok.

15. Žalobkyňa taktiež poukázala na to, že predložené faktúry obsahovali v časti „Detailný prehľad technických údajov“ presný údaj o výške spotreby za konkrétne fakturované obdobie. V časti „Cena dodávky“ je uvedená cena, ktorú bola žalovaná povinná zaplatiť. Fakturovanú sumu predstavoval súčin spotreby a ceny za dodávku. Cena za dodávku je bližšie špecifikovaná v predložených zmluvách. Uvedená špecifikácia sa analogicky použije pri všetkých faktúrach vystavených žalobkyňou.

16. Na pojednávaní, ktoré sa konalo v určenom termíne 11. 5. 2021, bol prítomný aj konateľ žalovanej spoločnosti, ktorý uviedol, že doposiaľ platili za množstvo, ktoré spotrebovali tak, ako tomu bolo po celý čas. Je prekvapený, že uvedená vec sa skončila na súde, k veci však nemal viac čo uviesť. Skontrolovali si čísla vlastnej spotreby a nerobia to iba pre žalobkyňu ako ich zazmluvnenú spoločnosť, ale robia tak pri všetkých dodávateľoch.

17. Žalobkyňa uviedla, že požiadala distribútora o listiny, ktoré sa nachádzajú v archíve a ktoré sa týkajú údajov o nameranej spotrebe, ktoré po ich doručení predloží súdu. V súlade s § 150 ods. 2 CSP vyzval súd žalobkyňu, aby uviedla, čo sa týmito listinami má preukázať, ak napr. z faktúry č. 8012800300, ktorou vyúčtovala iba fixnú sadzbu ceny za mesiac bez ohľadu na reálnu spotrebu, ktorá v tom čase bola 0 m³, žalobkyňa uviedla, že so žalovanou uzavrela zmluvu, na základe ktorej dodalo to, k čomu sa zaviazala dodať, žalovaná odobrala, čo odobrať mala. Následne žalobkyňa vyúčtovala ceny za dodané plnenie predloženými faktúrami, ktoré boli zaslané žalovanej aj s prílohami, kde sú uvedené presné jednotky spotreby vrátane fixných sadzieb. Zo strany žalovanej až do 9/2019 neboli žiadne reklamácie, pripomienky, či námietky voči vyúčtovaniu. Až na predžalobnú výzvu prišla z jej strany všeobecná odpoveď. Žalovaná však nikdy nenamietala správnosť faktúr a v nich uvedených údajov, vrátane cien a množstva spotrebovaných energií, či cien za fixné sadzby. Žalobkyňa vníma konanie žalovanej len ako účelovú snahu oddialiť zaplatenie dlžnej sumy. So závermi uvedenými v zrušenom rozsudku sa žalobkyňa stotožnila, napriek tomu, aby nebola nečinná požiadala distribútora o súčinnosť. Ani z vyjadrenia konateľa žalovanej nezaznelo, ktorá položka je zlá vo vyúčtovaní. Vyžiadanými dokladmi však reálne dokáže, že pri tejto konkrétnej faktúre bola reálna spotreba nulová.

18. Na otázku súdu, aby žalobkyňa uviedla, na ktorú časť ceny podľa faktúry č. XXXXXXXXXXXX započítala čiastočnú úradu zo strany žalovanej, žalobkyňa vysvetlila, že z jej strany to nie je možné objasniť, pretože v účtovníctve to je evidované ako jedna položka. Žalovaná sa k tomu vyjadrila, že čiastočným plnením uhradila jej reálnu spotrebu. Úhrada sumy vo výške 6 240,54 € je z jej strany úhrada za fixnú sadzbu a cenu za distribúciu, kde je predpokladaná spotreba a zvyšok bola uhradená cena za dodávku podľa toho, čo reálne spotrebovala. Žalovaná si reálnu spotrebu vypočítala na základe toho, ako si ju odpísala z odberného miesta. Žalovanej nebolo zrejmé, na základe čoho žalobkyňa vyúčtovala poplatok za fyzické prerušenie distribúcie zemného plynu, ktorý bol vyúčtovaný v predloženej faktúre č. XXXXXXXXXXXX vo výške 69,19 €. K tomu žalobkyňa uviedla, že poplatok bol vyúčtovaný na základe zmluvy, všeobecných obchodných podmienok a cenníka.

19. Žalobkyňa na pojednávaní navrhla doplniť dokazovanie, aby žalovaná predložila doklady, na základe ktorých vypočítala reálnu spotrebu, ktorú zaplatila čiastočnou úhradou. Žalovaná uviedla, že takýto dôkaz nevie predložiť, pretože bol zničený. Vzhľadom na to, že ani na ďalšom pojednávaní, ktoré sa konalo 27. 5. 2021, neboli predložené žiadne dôkazy, okresný súd opätovne vo veci rozhodol.

20. Pri rozhodovaní o merite veci okresný súd vychádzal z predložených listín a vyjadrení strán sporu, z ktorých zistil nasledovné skutočnosti. Medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzatvoreniu dvoch zmlúv, a to zmluvy I, ktorú uzavreli 15. 12. 2014 a zmluvy II, ktorú uzavreli 15. 7. 2015. Na základe týchto zmlúv žalobkyňa dodávala žalovanej elektrickú energiu a plyn. Záväzkom žalovanej ako odberateľa bolo platiť žalobkyňu ako dodávateľovi za jednotlivé opakujúce sa dodávky elektriny a plynu cenu podľa tejto zmluvy a cenníka, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou predmetných zmlúv. V rámci zmluvy I sa zmluvné strany, okrem iného, dohodli na splatnosti faktúr 14 dní a na individuálnej cene za dodávku elektriny vo výške 0,042 €/kWh. V rámci zmluvy II sa zmluvné strany dohodli taktiež na lehote splatnosti jednotlivých faktúr 14 dní na individuálnej cene vo výške 0,03 €/kWh za skladovanie a prepravu plynu, ako aj fixnú mesačnú

sadzbu za jedno odberné miesto 0 €. Zmluva bola taktiež uzatvorená na dobu určitú od 1. 9. 2015 do 1. 9. 2017 a za rovnakých podmienok ako v zmluve I sa platnosť a účinnosť zmluvy II predlžovala.

21. Faktúrou za združenú dodávku a distribúciu elektriny z 10. 7. 2019, VS: XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa vyúčtovala žalovanej za obdobie 1. 1. 2019 - 1. 7. 2019 nedoplatok vo výške 35,87 € za dodávku elektriny, distribúciu a ostatné služby, uvedené v detailnom rozpise vyúčtovania, ktorý je jej súčasťou. Faktúrou z 29. 10. 2018, VS: XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa vyúčtovala žalovanej za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018 cenu za distribúciu plynu vo výške 1 305,68 €, po zohľadnení čiastočnej úhrady 180 € ako mesačného preddavku, obsahujúca detailný rozpis vyúčtovaných súm, ktorý je jej súčasťou. Faktúrou z 29. 10. 2018, VS: XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa vyúčtovala žalovanej za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018 cenu za dodávku a distribúciu plynu a s tým spojených služieb vo výške 13 725,25 €, pričom žalovaná čiastočne uhradila túto pohľadávku vo výške 2 686,50 € (neuhradená časť predstavovala 11 038,75 €), pričom taktiež jej súčasťou je detailný rozpis vyúčtovaných zložiek celkovej ceny za dodávku a distribúciu plynu. Faktúrou z 12. 6. 2019, VS: XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa vyúčtovala žalovanej poplatky, a to za refakturáciu nákladov ostatné služby vo výške 1 € a poplatok SSE-D za odpojenie OM pre neplatenie, prenos daňovej povinnosti vo výške 29 €, spolu 30 €. Faktúrou z 11. 10. 2018, VS: XXXXXXXXXXXX, žalobkyňa vyúčtovala žalovanej poplatok za refakturáciu nákladov ostatné služby 1 € a poplatok SPP - D za fyzické prerušenie distribúcie zemného plynu vo výške 69,19 €, spolu 70,19 €. Žalobkyňa žalovanej taktiež fakturovala štyri upomienky vystavené 3. 4. 2019, 5. 12. 2018, 27. 6. 2019 a 27. 8. 2018.

22. Výzvou z 4. 9. 2019 žalobkyňa vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy, pričom žalovaná po odoslaní predmetnej výzvy vykonala čiastkové úhrady, a to 5. 9. 2019 zaplatila 79,87 €, 7. 10. 2019 zaplatila 7,50 €, 5. 11. 2019 uhradila 7,50 €, teda spolu vo výške 94,87 €. Túto sumu žalobkyňa započítala na fakturovanú sumu 4 € splatnú 4. 4. 2019, 1 € splatné 27. 6. 2019, 29 € splatných 27. 6. 2019, 10 € splatných 28. 6. 2019, 30,87 € splatných 25. 7. 2019, 0,80 € splatných 6. 2. 2019, 10 € splatných 28. 8. 2018, 1 € splatné 26. 10. 2018 a časť fakturovanej sumy 3,20 € na fakturovanú sumu (69,19 €) splatnú 26. 10. 2018. Keďže v týchto prípadoch došlo k úhrade pohľadávky žalobkyne pred podaním žaloby, v tomto konaní si žalobkyňa uplatnila len úrok z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých súm až do ich úhrady zo strany žalovanej, resp. zvýšnú neuhradenú časť pohľadávky, ktorú žalovaná doposiaľ neuhradila.

23. Z listiny žiadost' o začatie konania vyplýva, že k 3. 9. 2019 došlo zo strany žalovanej k čiastočnej úhrade pohľadávky vyúčtovanej na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX z 29. 10. 2018 so splatnosťou 12. 11. 2018, a to vo výške 6 240,54 €. K uvedenému dátumu tak ostala nezaplatená zvyšná časť vo výške 4 798,21 €. Taktiež žalovaná uhradila časť pohľadávky vyúčtovanej na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX z 5. 2. 2018, a to vo výške 9,20 €, pričom neuhradená zostala zvyšná časť vo výške 0,80 €.

24. Z rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 10. 2016, číslo 0020/2017/P, zverejneného aj na webovom sídle úradu www.urso.gov.sk, vyplýva, že pre regulovaný subjekt SPP - distribúcia, a. s., schválil, okrem iného, tarifné sadzby pre jednotlivé odberné miesta distribučnej siete za distribúciu plynu, pričom mesačné fixná sadzba za tarifnú skupinu č. 8 predstavovala 283,33 €. Z cenníka dodávky plynu pre podniky a organizácie nad 100 MWh, účinného od 1. 7. 2018, vyplýva, že pri tarifnej skupine 8 je cena distribúcie za mesačnú fixnú sadzbu 283,33 € a za variabilnú sadzbu 2,80 €/MWh.

25. Podľa § 261 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. č. 251/2012 Z. z.“), cena za jednotku dodanej elektriny a plynu podľa odseku 2 vrátane zložiek ceny za prenos elektriny, distribúciu elektriny a ostatné služby spojené s dodávkou elektriny a zložiek ceny za prepravu plynu, distribúciu plynu a ostatné služby spojené s dodávkou plynu musí byť rovnaká ako cena v daňovom doklade vystavenom za takú dodávku elektriny alebo dodávku plynu vrátane zložiek ceny za prenos elektriny, distribúciu elektriny a ostatné služby spojené s dodávkou elektriny alebo zložiek ceny za prepravu plynu, distribúciu plynu a ostatné služby spojené s dodávkou plynu.

27. Podľa § 26 ods. 9 z. č. 251/2012 Z. z., zmluvou o združenej dodávke elektriny sa zaväzuje dodávateľ elektriny dodávať odberateľovi elektrinu vymedzenú množstvom a časovým priebehom výkonu, zabezpečiť distribúciu elektriny do odberného miesta odberateľa vrátane súvisiacich služieb a prevziať za odberateľa zodpovednosť za odchýlku a odberateľ elektriny sa zaväzuje zaplatiť dodávateľovi elektriny cenu za dodanú elektrinu a za distribúciu elektriny a súvisiace služby.

28. Podľa § 47 ods. 8 z. č. 251/2012 Z. z., zmluvou o združenej dodávke plynu sa dodávateľ plynu zaväzuje dodávať plyn odberateľovi plynu v dohodnutom množstve, zabezpečiť distribúciu plynu do odberného miesta odberateľa plynu vrátane súvisiacich služieb a prevziať zodpovednosť za odchýlku odberateľa plynu a odberateľ plynu sa zaväzuje zaplatiť dodávateľovi plynu cenu za dodaný plyn a súvisiace služby.

29. Podľa § 70 ods. 2 písm. d) z. č. 251/2012 Z. z., odberateľ plynu je povinný udržiavať odberné plynové zariadenie v zodpovedajúcom technickom stave.

30. Podľa § 56 ods. 7 a 8 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 24/2013 Z. z., ktorou sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s elektrinou a pravidlá pre fungovanie vnútorného trhu s plynom v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 24/2013 Z. z.“), vyúčtovanie združenej dodávky plynu odberateľovi plynu obsahuje údaje podľa uzatvorených zmlúv súvisiacich s dodávkou plynu, a to identifikáciu odberného miesta tak, ako je odberné miesto evidované u príslušného prevádzkovateľa distribučnej siete, a samostatne vyčíslený údaj o cene za

- a) dodávku plynu, ktorá zahŕňa nákup plynu vrátane obchodnej činnosti dodávateľa plynu,
- b) prístup do prepravnej siete a prepravu plynu,
- c) prístup do distribučnej siete a distribúciu plynu,
- d) prístup do zásobníka a uskladňovanie plynu.

Vyúčtovanie dodávky plynu obsahuje informáciu, kde je uverejnené vyhodnotenie štandardov kvality. Ak je cena za dodávku plynu medzi odberateľom plynu mimo domácnosti a dodávateľom plynu dohodnutá ako jednozložková, vyúčtovanie dodávky plynu odberateľovi plynu neobsahuje štruktúru údajov podľa odseku 7, ale vo vyúčtovaní dodávky plynu sa prehľadne uvedie suma za regulované dodávky a služby podľa cenových rozhodnutí úradu a suma za neregulované dodávky a služby určené dodávateľom plynu.

31. Po vykonaní dokazovania dospel súd k nasledujúcim záverom. Po doplnení vyjadrení strán sporu od rozhodnutia a vrátenia veci odvolacím súdom, došlo k podstatnej zmene rozhodujúcich skutkových okolností. V priebehu konania žalobkyňa tvrdila a žalovaná nepoprela, že došlo medzi nimi k uzavretiu zmluvy I a II, že tieto zmluvy boli platné a účinné aj v čase, keď žalobkyňa dodávala žalovanému elektrickú energiu a plyn, ktorých dodané množstvo vyfakturovala za obdobie od 1. 1. 2019 do 1. 7. 2019 v prípade dodávky elektriny a od 1. 1. 2018 do 24. 10. 2018 v prípade dodávky plynu. V priebehu pojednávania 11. 5. 2021, samotný konateľ žalovanej taktiež túto skutočnosť nepoprel, naopak, potvrdil, že žalobkyňa bola „zazmluvnená spoločnosť“, od ktorej odoberal energie, ktorých spotrebu mal kontrolovať vlastným odpočtom. Napokon, existenciu zmluvného vzťahu ako aj jednotlivých faktúr dokazuje aj správanie sa žalovanej, ktorá čiastočne uhradza jednotlivé záväzky či už vo forme mesačných preddavkových platieb alebo čiastočnými úhradami realizovanými po vystavení faktúr. Okresný súd preto pokiaľ ide o existenciu záväzkového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou, založeného na základe uzavretej zmluvy I a II, nemal žiadne dôvodné pochybnosti o ich pravdivosti a vychádzal tak zo zhodných tvrdení strán sporu v súlade s § 186 ods. 2 CSP.

32. Pokiaľ ide o označenie zmluvy I a II v žalobe len označením ako „zmluva“, ktoré žalobkyňa použila pri označení týchto dôkazných prostriedkov, okresný súd uvádza, že žalobkyňa v danom prípade predložila len dve zmluvy, ktoré sa týkali združenej dodávky elektriny a združenej dodávky plynu. Žiadne iné zmluvy v tomto konaní nepredložila, ani nevyplynulo z tvrdení strán sporu, že by okrem týchto dvoch záväzkových vzťahov mali medzi sebou uzatvorené iné zmluvy, týkajúce sa dodávok elektriny alebo plynu. Keďže uvedená skutočnosť ani nebola sporná v priebehu celého konania, súd nemal pochybnosti, že žalobkyňou skutkovo vymedzené záväzkové vzťahy, z ktorých si uplatňuje svoj nárok, sú dostatočne určité na to, aby nedošlo k zámene s iným skutkom. Okresný súd je pritom povinný postupovať tak, aby jednotlivé úkony strán sporu neposudzoval formalisticky. V tomto smere poukazuje na uznesenie odvolacieho súdu z 7. 11. 2019, sp. zn. 13Co/267/2018, v ktorom v skutkovo podobnej situácii ohľadom nesprávneho/nedostatočného označenia zmluvy v žalobe konštatoval, že „Žalobca

ani žalovaný netvrdili, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu viacerých zmlúv, toho istého dňa s rovnakým predmetom plnenia, a preto súd prvej inštancie mal možnosť žalobcom uplatňovaný nárok stotožniť s obsahom listinných dôkazov, ktoré tento predložil. Formálne nesprávne označenie právneho úkonu, na základe ktorého si žalobca uplatňoval voči žalovanému svoj nárok na plnenie nemožno vyhodnotiť, ako neunesenie dôkazného bremena, a bez ďalšieho žalobu žalobcu zamietnuť. Prehnané formalistické požiadavky súdu prvej inštancie na formuláciu - označenie zmluvy, z ktorej si žalobca uplatnil svoj nárok, sú ústavne neakceptovateľné. Úloha okresného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo "vyhľadávaní" dôvodov neurčitosti, ale v poskytnutí súdnej ochrany stranám konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov.“ Rovnako tak Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 24. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 435/2014, uviedol, že „...prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (m. m. II. ÚS 135/04).“ Rovnako za vhodné považuje okresný súd poukázať aj na obdobnú judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, konkrétne nález z 18. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 1298/17, v ktorom poukázal na svoju judikatúru „...k povinnosti obecných súdov volit při posuzování podání účastníků řízení postup vsvědčejší k jejich právu na soudní ochranu, resp. přístup k soudu [viz například nález sp. zn. I. ÚS 354/15 ze dne 19. 11. 2015 (N 198/79 SbNU 251)]. Ústavní soud rovněž opakovaně upozorňuje, že obecné soudy jsou při použití zákonem stanovených procesních pravidel povinny tato pravidla interpretovat a aplikovat tak, aby dodržely maximy práva na spravedlivý proces vymezené Listinou; musí tedy přihlížet k tomu, že účastník řízení svým podáním sleduje ochranu svých subjektivních práv, a nezapomínat, že základní práva nevytvářejí pouze rámec normativního obsahu podústavního práva, nýbrž i rámec jeho interpretace a aplikace. Uvedené pak platí tím spíše za situace, pokud postup obecných soudů implikuje tak významný zásah do procesního postavení účastníka řízení, jehož důsledkem je nezvratné odepření meritorního přezkumu podání tohoto účastníka [nález sp. zn. II. ÚS 475/13 ze dne 24. 6. 2014 (N 129/73 SbNU 941), bod 13].“ Obdobne v náleze z 19. 11. 2013 sp. zn. III. ÚS 3199/12 konštatoval, že „Za porušení práva na soudní ochranu je třeba považovat nejen situaci, kdy je jednotlivec zcela zbaven možnosti k soudu přistoupit, nýbrž i situaci, kdy stanoveným postupem své právo před obecným soudem uplatnil, avšak tento soud výkladem procesních předpisů dospěl k závěru, že jednotlivci ochrana práva v takovém rozsahu a šíři nenaležití a formalisticky se odmitl námitkami účastníka řízení zabývat. Takový postup obecného soudu je třeba považovat za odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae).“

33. Pokiaľ ide o uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 246/2019, z 11. 6. 2019, k tomu okresný súd uvádza, že v tomto prípade išlo o odlišnú skutkovú situáciu, ako v prípade, ktorý posudzoval ústavný súd. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že „žaloba a ani jej doplnenie, neobsahovali ani len základné predpoklady pre uplatnenie nároku, ktorými boli vznik škody, protiprávne konanie žalovanej, zavinenie a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním... požadovaná suma, či už zo záväzku, alebo titulom zmluvnej pokuty, alebo náhrady škody nebola vôbec odôvodnená, pretože žalobca ani len netvrdil, či poskytol žalovanej zariadenie nové, alebo použité a ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalovaná zariadenie tri roky používala a riadne za poskytované služby platila. ...Sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody (hodnoty zariadenia) nebol teda riadne tvrdený a ani preukázaný a preto za danej procesnej situácie bol správny záver krajského súdu o tom, že pasivita protistrany nemohla mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“. Berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti sťažovateľky tvrdiť, bolo už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavila sa tu korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd preto nemohol vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia.“ V tomto prípade žalobkyňa riadne odôvodnila, z čoho pozostáva jej nárok, a aký má hmotnoprávny základ. Z jej vyjadrení vyplýva, že plnenie na základe uzavretých zmlúv žalovanej riadne dodala, žalobou uplatnený nárok riadne vyúčtovala prostredníctvom faktúr, ktoré obsahujú podrobný rozpis jednotlivých položiek, z ktorých sa skladá konečná suma, pričom jednotlivé ceny vychádzali zo zmluvy a z cenníka, ktorý musel byť a bol schválený Úradom pre reguláciu sieťových odvetí. Skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej žalobe označila ako dôkazy, ktoré predložila spolu so žalobou, iba všeobecne ako zmluvy, či faktúry, nemá za následok, že z takto uvedeného

opisu rozhodujúcich skutočností, nie je možné jej nárok dostatočne identifikovať z predložených listín. Paradoxne, uvedenú skutočnosť namietala žalovaná, ktorá sama vo svojich vyjadreniach používala rovnako všeobecné označenia predložených listín (komunikácia sporových strán, zápis), ktoré boli natoľko všeobecné, že nezohľadňovali ani rozdielnosť obsahu predložených listín (k odporu žalovaná predložila aj faktúry či zápis z odberného miesta, pozn. súdu). Napriek tomu, súd tieto listiny vzal do úvahy podľa ich relevancie k predmetu konania, pretože v opačnom prípade by jeho postup vykazoval znaky rigidného formalizmu.

34. O účelovosti tvrdenia žalovanej, že žalobkyňa nedostatočne vymedzila svoj nárok uplatnený žalobou, svedčí aj to, že na pojednávaní 11. 5. 2021 sa vedela s presnosťou vyjadriť, ktorý záväzok zaplatila svojimi čiastkovými úhradami, ako aj to, že žalovaná na základe uzavretých zmlúv uhrádzala mesačné preddavkové platby podľa dohody so žalobkyňou. Istá vágnosť vyjadrení žalobkyne v žalobe sa nedá prehliadnuť, na druhej strane je pochopiteľné, že ak žalovaná svojimi tvrdeniami k predžalobnej výzve nespochybňovala ani zmluvné vzťahy, ani jednotlivé faktúry a čiastočnými úhradami ich postupne splácala ešte pred podaním žaloby, žalobkyňa nemala dôvod podrobne do detailov opisovať záväzkový vzťah, keďže ani zo správania žalovanej nevyplýva, že by spochybňovala existenciu záväzkového vzťahu. Jej vyjadrenie v žalobe, ako aj následne ďalšie vyjadrenia produkované v priebehu celého konania, sú dostatočné na to, aby žalovaná vedela k ich obsahu zaujať relevantný postoj a nemôžu viesť k záveru, že by žalobkyňa neuniesla bremeno tvrdenia v tomto konaní.

35. Vychádzajúc z vyjadrení strán sporu nebolo v konaní taktiež sporné, akú sumu doposiaľ žalovaná uhradila, ktorú žalobkyňa započítala na úhradu jednotlivých pohľadávok. Zo žaloby vyplýva, že žalovaná uhradila po doručení predžalobnej výzvy sumu 94,87 € a z listiny „žiadosť o začatie konania vyplýva, že k 3. 9. 2019 uhradila 6 249,74 €. Z jednotlivých faktúr taktiež vyplýva, že žalovaná nepravidelne uhrádzala mesačné preddavkové platby, ktoré žalovaná započítala už pri vyhotovovaní jednotlivých faktúr. Žalobkyňa síce predložila spolu 5 faktúr, avšak okrem 2 faktúr z 29. 10. 2018 a faktúry z 11. 10. 2018, boli ostatné v plnom rozsahu uhradené a sumy z nich vyplývajúce nie sú predmetom konania. Žalobkyňa si z nich uplatňuje iba nárok na zákonný úrok z omeškania odo dňa ich splatnosti do dňa ich uhradenia. Jednotlivé faktúry, v rátane rozpisu vyúčtovaných cien dodávok elektriny a plynu, boli vyhotovené v súlade s z. č. 251/2012 z. z. a vyhl. č. 24/2013 Z. z.

36. Faktúrou z 29. 10. 2018, VS: XXXXXXXXXXXX, splatnou 12. 11. 2018 (č. I. 27), žalobkyňa vyúčtovala žalovanej za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018 nedoplatok za dodávku a distribúciu plynu vo výške 1 305,68 €, na odbernom mieste XXXXXXXXXXXX, po zohľadnení čiastočnej úhrady 180 € (preddavok zaplatený 15. 1. 2018). Z prílohy tejto faktúry je zrejmé, z čoho fakturovaná suma pozostáva a ako bola vypočítaná. Každá faktúra pritom pozostáva z dvoch samostatne uvedených cien, a to cena dodávky a cena distribúcie. Vzhľadom na to, že na danom odbernom mieste bola na meradle - plynomer č. XXXXXXCXX zistená nulová spotreba, aj cena dodávky bola 0 €. Cena za distribúciu je regulovaná fixná zložka, ktorú žalovaná musí platiť prevádzkovateľovi distribučnej siete prostredníctvom žalobkyne ako dodávateľa, a to bez ohľadu na to, či za merané obdobie spotrebuje plyn. Keďže ide o regulovanú zložku celkovej ceny za združenú dodávku plynu, jej výška nie je výsledkom dohody zmluvných strán, ale schvaľuje ju Úrad pre reguláciu sieťových odvetví. Na faktúre je jasne uvedené, že odberné miesto patrí do tarifnej skupiny č. 7, a preto bola fixná zložka vypočítaná v súlade s cenovým rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 10. 2016, číslo XXXX/XXXX/P, ako aj ním schváleného cenníka predloženej žalobkyňou. Vzhľadom na vyjadrenie žalovanej na pojednávaní z 11. 5. 2021, ako aj jej predchádzajúce vyjadrenia, ktorými nespochybňovala cenu za distribúciu plynu pri nulovej spotrebe, považoval súd za preukázané, že nárok žalobkyne v tomto rozsahu je dôvodný a preukázaný nielen predloženou faktúrou, ale aj cenníkom a cenovým rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 10. 2016, číslo XXXX/XXXX/P, ktoré je zverejnené na jeho webovom sídle.

37. Žalovaná napokon nepreukázala ani spornosť alebo nesprávny výpočet ceny za dodávky plynu, ktorá bola vyúčtovaná žalobkyňou faktúrou VS: XXXXXXXXXXXX z 29. 10. 2018, splatnou 12. 11. 2018 (č. I. 29), za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018, z ktorej uhradila časť vo výške 2 686,50 € formou preddavkových platieb a dodatočne 6 240,54 €. Žalobkyňa si tak v tomto konaní uplatňovala iba zvyšnú neuhradenú časť pohľadávky vo výške 4 798,21 €. Žalovaná na pojednávaní 11. 5. 2021 uviedla, že čiastočná úhrada sumy vo výške 6 240,54 € bola z jej strany úhradou ceny za distribúciu a prevyšujúca časť použila na úhradu ceny dodávky podľa reálnej spotreby, ktorú si určila vlastným odpočtom. Dôkaz o vlastnom odpočte však nepredložila, pretože údajne taký dôkaz zničila. Ako vyplýva z detailného rozpisu

predmetnej faktúry, ktorý je jej prílohou, celková cena sa skladala z dvoch zložiek, a to cena dodávky (9 595,76 € s DPH) a cena distribúcie (4 129,49 € s DPH). Pokiaľ ide o cenu distribúcie, jej výška nebola sporná, čo vyplýva nielen z vyjadrenia, ale aj konania žalovanej, ktorá cenu distribúcie uhradila v celom rozsahu. V tomto smere je však potrebné zdôrazniť, že cena distribúcie sa skladá z dvoch zložiek, a to fixnej a variabilnej sadzby, pričom pri variabilnej sadzbe sa pri výpočte vychádza z množstvo odobratého plynu, čo v tomto prípade bolo 239 990 kWh (resp. 22 333 m³). Keďže žalovaná nespochybňovala a súhlasila s cenou za distribúciu plynu, vrátane jej variabilnej zložky závislej od množstva skutočne odobratého plynu, potom z konania žalovanej je zrejmé, že súhlasila s množstvom odobratého plynu na tomto odbernom mieste, keďže ten pri cene distribúcie nespochybňovala.

38. Cena dodávky vychádza pritom z rovnakého množstva 239 990 kWh (resp. 22 333 m³) odobratého plynu, ako pri variabilnej sadzbe ceny distribúcie a jeho súčinom z cenou dohodnutej podľa zmluvy II sa vypočítala konečná cena dodávky. Fixná mesačná sadzba za odberné miesto bolo 0 €. Žalovaná množstvo odobratého plynu nenamietala ani v rámci reklamačného konania, ale uhradila časť ceny za dodávku plynu, ako aj celú cenu za distribúciu, súd tak nemal žiadne pochybnosti a z doterajšieho konania žalovanej nie je možné vyvodiť iný záver ako ten, že žalovaná s množstvom odobratého plynu súhlasila. V priebehu konania nevedela preukázať opak, že reálne odoberala iné množstvo, ako je uvedené vo faktúre, keďže podľa vlastného vyjadrenia dôkaz o vlastnom výpočte spotreby zničila. Z uvedeného tiež vyplýva, že žalovaná mala prístup k meradlu a mohla ho počas celého fakturačného obdobia pravidelne kontrolovať a namietat nesprávnosť merania množstva plynu, čo taktiež neurobila. Preto súd vyhodnotil jej obranu ako účelovú, žalovaná v priebehu konania neunesla dôkazné bremeno a nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by preukázal jej tvrdenia o nesprávnom množstve odobratého plynu podľa údajov poskytnutých prevádzkovateľom distribučnej siete.

39. Okresný súd bol povinný vychádzať aj z ustálenej súdnej praxe, pričom v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. 9. 2010 sp. zn. 3 M Cdo 6/2010, v ktorom vychádzal z toho, že faktúra predstavuje relevantný dôkaz o poskytnutom plnení, ak vychádzal zo stavu, že „Žalobkyňa na preukázanie svojho tvrdenia o poskytnutí plnenia predložila súdu ako dôkaz štyri faktúry. V týchto faktúrach sú jednotlivé plnenia špecifikované jednak podľa fakturačného obdobia, druhu, jednotkovej ceny, času a množstva. Na preukázanie svojho tvrdenia o nezaplatení za poskytnuté plnenia žalobkyňa predložila súdu upomienky adresované žalovanému.“ V mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor argumentoval, že faktúra nie je dostatočný dôkaz, čo však najvyšší súd odmietol. Naopak predložením faktúr považoval najvyšší súd za splnenie povinnosti tvrdenia a povinnosti predložiť dôkazy za splnenú. Tento názor najvyššieho súdu bol potvrdený aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení z 27. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 3/2011 konštatoval, že „najvyšší súd podrobne ozrejmil teóriu dôkazného bremena, ktorú následne aplikoval na prípad sťažovateľa, a tak odôvodnil svoj názor o tom, že faktúra, ktorá obsahuje jednotlivé plnenia špecifikované podľa fakturačného obdobia, druhu, jednotkovej ceny, času a množstva, je dostatočným dôkazom na podporu tvrdenia žalobcu o tom, že sťažovateľovi boli poskytnuté služby, za ktoré požaduje platbu, a následne aj názor o tom, že predložením výpisu hovorov by sa nepreukázalo tvrdenie sťažovateľa o tom, že koncové zariadenie nebolo nikým využívané. S takýmto názorom najvyššieho súdu sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje, pričom konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by tento názor spochybnili.“ Okresný súd nevhliadol žiaden dôvod odchyliť sa od judikatúry vyšších súdov, avšak na rozdiel od citovaných rozhodnutí, v danom prípade si žalobkyňa uplatňovala plnenie na základe predložených zmlúv a faktúr. Vzhľadom na to, že uvedené odvetvie je regulované, jednotlivé ceny za dodané plnenie sú vopred schválené Úradom pre reguláciu sieťových odvetví a žalobkyňa bola povinná vychádzať z cien schválených týmto úradom. Jedinou výnimkou je cena za dodávku elektriny, resp. plynu, ktorej výška vychádza z dohody zmluvných strán, čo však ani jedna zo strán sporu nespochybňovala. Sporné bolo iba množstvo dodaného a odobratého plynu žalovanou za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018 na odbernom mieste XXXXXXXXXX. Z vyjadrení žalovanej, ani ňou predložených listín však nevyplýva, na základe akých dôkazov dospela k záveru, že žalobkyňou vyúčtovaná cena za reálnu spotrebu plynu nie je správna. Podľa teórie dôkazného bremena bolo pritom povinnosťou žalovanej preukázať, že výpočet reálnej spotreby je nesprávny. Z listín predložených žalovanou vyplýva, že medzi stranami sporu boli v minulosti spory ohľadom správnosti vyúčtovania dodávok, ktoré sa však týkali iných období (2017), čo s uplatneným nárokom žalobkyne nesúvisí, na čo opakovane poukazovala aj žalobkyňa.

40. Pre úplnosť okresný súd uvádza, že na uvedenom odbernom mieste (XXXXXXXXXX) bol inštalovaný plynomer číslo XXXXXXXXXXXXX, na základe ktorého bolo odpočtom zistené množstvo odobratého plynu. Jeho stav na začiatku merania vykazoval 609 140, t. j. rovnaký stav, ktorý bol nameraný na konci predchádzajúceho účtovného obdobia (1. 1. 2017 - 31. 12. 2017), čo vyplýva z žalovanou predloženou opravnej faktúry z 13. 3. 2018.

41. Žalovaná nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že v čase, keď čiastočne uhradila cenu za dodávku plynu, spochybňovala správnosť vyúčtovania dodávok plynu žalobkyňou. Žalobkyňa správne poukázala na to, čo žalovaná ani v konaní nevyvrátila, že za faktúry z obdobia roka 2018 žalovaná neiniciovala žiadne reklamačné konanie v dôsledku nesprávnych údajov uvedených vo faktúrach, tak ako tomu bolo v roku 2017, čo vyplýva z žalovanou predložených listín. Žalovaná prvýkrát spochybnila správnosť údajov až v odpore proti platobnému rozkazu, ale bez predloženia, resp. označenia dôkazov, ktoré by potvrdzovali jej vyjadrenia, preto žalovaná síce splnila povinnosť tvrdenia, ale nespĺnila si svoju dôkaznú povinnosť. Žalovaná predložila jedinou listinu, ktorá sa súvisí s predmetom konania, a to odpoveď na predžalobnú výzvu zo 16. 9. 2019, pod ktorou je ako autor podpísaný E. C. (konateľ žalovanej), v ktorom žiadal žalobkyňu o predloženie údajov o spotrebe žalovanej, pretože údajne tieto údaje nemali dostať, pričom ako dôvod nesprávnosti vyúčtovaných spotrieb energií malo byť to, že bolo kratšie obdobie zimy a žalovaná mala uzatvoriť od dodávok energií jednu budovu o rozlohe 1 600 m². Žalovaná opakovane poukazovala na to, že v minulosti sa stal prípad, kedy úspešne reklamovala faktúru žalobkyne, kde bola nesprávne vyčíslená suma. K tejto skutočnosti súd uvádza, že ak by aj v minulosti žalobkyňa uznala reklamáciu žalovanej ako za dôvodnú, ktorá sa týkala iného fakturačného obdobia, to ešte neznamená a žiadnym spôsobom to nepreukazuje, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou za iné fakturačné obdobie, je v predložených faktúrach nesprávne vypočítaný, resp. že došlo k chybe vo výpočte spotreby a celkovej ceny za dodávku energií.

42. Žalovaná sa iba domnievala, že v priebehu vyúčtovaného obdobia, kedy spotrebovala reálne množstvo plynu, bolo relatívne teplejšie obdobie a údajne mala uzatvoriť jednu budovu, dôkazy o tom však nepredložila a jej tvrdenia nepostačujú pre záver o nesprávnosti výpočtu reálnej spotreby, ktorá bola vypočítaná žalobkyňou z údajov, ktoré jej boli predložené prevádzkovateľom distribučnej siete na základe reálneho stavu na konkrétnom meradle umiestnenom na technickom zariadení za účelom merania reálnej spotreby plynu žalovanej. Z prílohy č. 1 zmluvy II vyplýva, že žalovaná mala dve odberné miesta označené tzv. číslom S. K. s ročným odberom plynu 221426 kWh a K. s ročným odberom plynu 473041 kWh. Žalobkyňou predložená faktúra VS: 8012800300 z 29. 10. 2018 sa týkala odberného miesta K., na ktorom bola za obdobie 1. 1. 2018 - 24. 10. 2018 zaznamenaná nulová reálna spotreba zemného plynu. Plynomer bol podľa zápisu prevádzkovateľa distribučnej siete z 24. 3. 2017 nainštalovaný ako nový so stavom počítadla 1, čo zodpovedá údajom počiatočného stavu tohto meradla v predmetnej faktúre. Údajný havarijný stav, kedy došlo k úniku plynu a uzavretiu hlavného uzáveru plynu, o čom predložila žalovaná zápis, sa týkal práve tohto odberného miesta s nulovou spotrebou plynu za fakturované obdobie, preto ani tento dôkaz nepreukazuje nesprávnosť údajov v predmetných faktúrach. Zo skutočností uvedených v predloženom zápise z 24. 3. 2017 je zrejmé, že k úniku plynu bol zaznamenaný na strane odberateľa, t. j. žalovanej a v tomto smere súd poukazuje na ust. § 70 ods. 2 písm. d) z. č. 251/2012 Z. z., podľa ktorého má žalovaná povinnosť udržiavať odberné plynové zariadenie v zodpovedajúcom technickom stave. Faktúra z 29. 10. 2018 VS: XXXXXXXXXXX sa týkala druhého odberného miesta žalovanej (K.), pri ktorom žalovaná nepreukázala existenciu poruchy plynomeru, či inej poruchy, ktorá by mala vplyv na spotrebu plynu. Taktiež z prílohy č. 1 zmluvy II vyplýva, že pri uzavretí zmluvy bol uvedený bežný ročný odber v kWh na tomto odbernom mieste 473 041 kWh, pričom v uvedenej faktúre je vyúčtovaný reálny stav spotreby 239 990 kWh za uvedené obdobie, ktorý je hlboko pod bežnou ročnou spotrebou zemného plynu na tomto odbernom mieste, čo len dokazuje, že nameraná spotreba nepresahovala bežnú ročnú spotrebu.

43. Žalovaná ďalej poukazovala na presne nešpecifikované rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 31. 12. 2016, s ktorým údajne nemali byť v súlade vystavené faktúry. Ani táto námietka žalovanej však nebola dôvodná. V žiadnom svojom vyjadrení, ani na pojednávaní bližšie nešpecifikovala, o aké presné rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví ide, pričom súd poukazuje na to, že rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví majú svoje číslo a taktiež sú zverejnené, či už na webovej stránke žalobkyne (www.cez.sk), kde sú zverejnené aj všetky cenníky schválené Úradom pre reguláciu sieťových odvetví alebo na webovej stránke samotného Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (www.urso.gov.sk), pričom v časti, ktoré sa týkajú subjektov pôsobiacich v plynárenstve, neexistuje

žiadne cenové rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, ktoré by bolo z 31. 12. 2016 a týkalo sa žalobkyne. Preto súd vyhodnotil túto obranu žalovanej ako účelovú aj vzhľadom na to, že v ďalšom priebehu konania žalovaná nepredložila žiaden dôkaz o tom, že žalobkyňa vyúčtovala ceny v rozpore s akýmkoľvek rozhodnutím vydaným Úradom pre reguláciu sieťových odvetví.

44. V uvedenej časti tak považoval súd nárok žalobkyne za dôvodný, a preto žalobe vyhovel.

45. Nárok žalobkyne pozostával aj z poplatku SPP-D za fyzické prerušenie distribúcie zemného plynu, vyúčtovaný faktúrou z 11. 10. 2018, VS: XXXXXXXXXX. Žalobkyňa vyúčtovala žalovanej uvedenou faktúrou poplatok za refakturáciu nákladov ostatné služby vo výške 1 € a poplatok SPP - D za fyzické prerušenie distribúcie zemného plynu vo výške 69,19 €, spolu 70,19 €. Z tejto faktúry bol uhradený poplatok vo výške 1 € a čiastočne poplatok SPP-D vo výške 3,20 €, preto si žalobkyňa z tejto faktúry uplatňuje zvyšnú neuhradenú časť vo výške 65,99 €. Zo strany žalobkyne však nebol predložený žiadny cenník, ani cenové rozhodnutie úradu ohľadom poplatku za fyzické prerušenie distribúcie zemného plynu. Žalobkyňa síce na pojednávaní tvrdila, že uvedený poplatok vyúčtovala v súlade so zmluvou, obchodnými podmienkami a cenníkom, z týchto listín však nevyplýva nárok na jeho zaplatenie od žalovanej. Vzhľadom na to, že nárok na účtovanie a zaplatenie tohto poplatku nebol zo strany žalobkyne preukázaný žiadnym relevantným dôkazom, v tejto časti nepovažoval súd žalobu za dôvodnú, a preto ju zamietol.

46. Záverom okresný súd uvádza, že v konaní nevykonal žalovanou navrhnuté dôkazy, a to výsluch konateľa žalovanej spoločnosti p. E. C. a výzvu adresovanú žalobkyňu na predloženie všetkých podkladov a informácií, ktoré tvorili základ pre vystavenie sporných faktúr, ako aj údajov o reálnom stave spotreby elektrickej energie a plynu. Súd tieto dôkazy nevykonal z rovnakých dôvodov, aké uviedol v pôvodnom rozsudku z 18. 6. 2020, preto odkazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že výsluch konateľa žalovanej v konaní nebol potrebný, pretože žalovaná netvrdila žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na predmet konania. Konateľ žalovanej bol osobne prítomný na pojednávaní 11. 5. 2021, ktorý dostal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam. Pokiaľ ide o žalovanou navrhnutú výzvu, aby žalobkyňa predložila všetky podklady a informácie, z ktorých vychádzala pri vystavení faktúr, ako aj údajov o reálnom stave spotreby elektrickej energie a plynu, súd uvádza, že žalobkyňa aj za tým účelom vyzvala prevádzkovateľa distribučnej siete na predloženie týchto dokladov, avšak ani do ďalšieho pojednávania uvedené dôkazy predložené neboli, pričom neexistovali žiadne objektívne dôvody, ktoré by žalobkyňu bránili k zaobstaraniu a predloženiu požadovaných dokladov. Aj vzhľadom na to, že súd mal nárok žalobkyne preukázaný z už doposiaľ predložených dôkazov a vyjadrení strán sporu, pričom reálnu spotrebu elektrickej energie ani nebolo potrebné preukazovať, pretože to ani nebolo predmetom sporu, nebol dôvod trvať na predložení týchto podkladov aj s poukazom na hospodárnosť konania v súlade s čl. 17 CSP.

47. Podľa § 365 ods. 2 ObZ, dlžník, ktorého záväzok spočíva v peňažnom plnení, je v omeškaní, ak nesplní riadne a najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia dokladu alebo do 30 dní odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom, podľa toho, ktorý z týchto dní nastal neskôr, ak zo zmluvy nevyplýva iná lehota splatnosti. Ak je deň doručenia dokladu neistý, dlžník je v omeškaní uplynutím 30. dňa odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom. Dlžník je v omeškaní, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

48. Podľa § 369 ods. 1 a 2 ObZ, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

49. Podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania.

50. O úrokoch z omeškania súd rozhodol v súlade s § 369 ods. 1 a 2 ObZ. Vzhľadom na absenciu dohody zmluvných strán o výške úrokov z omeškania si žalobkyňa uplatňuje úrok z omeškania v zákonnej výške 9 % p. a. z dlžných súm podľa vystavených faktúr od prvého dňa omeškania žalovanej po zohľadnení už vykonaných čiastočných úhrad po lehote splatnosti. Žalobkyni vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % (9 + 0,00 %), pretože základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie podľa § 17 ods. 1 z. č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike) k prvému dňu omeškania bola 0,00 %. Súd teda priznal žalobkyni právo na úrok z omeškania tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobkyni úrok z omeškania nepriznal, pretože si ho uplatňovala z vyúčtovaných poplatkov. Poplatky pritom tvoria príslušenstvo pohľadávky v súlade s § 121 ods. 3 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Ustanovenia Občianskeho zákonníka, ani iného právneho predpisu neumožňujú uplatňovať si príslušenstvo z príslušenstva, resp. majetkové sankcie pri omeškaní s platením príslušenstva (tzv. anatocizmus).

51. Podľa § 155 ods. 2 CSP, trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

52. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

55. Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 6 169,88 € s príslušenstvom podľa žalobného návrhu, priznaná jej bola suma 6 104,27 € so zákonným úrokom z omeškania. V konaní mala teda žalobkyňa úspech v rozsahu 99 %, jej neúspech predstavuje 1 %. Žalobkyňa teda vo veci dosiahla celkový pomerný úspech vo výške 98 % a v takomto rozsahu jej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

56. Zároveň okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, v ktorom bola úspešná žalovaná, keďže odvolací súd jej odvolaniu vyhovel, preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

57. Okresný súd štátu nepriznal náhradu trov konania, pretože podľa § 155 ods. 2 CSP trovy spojené s tlmočením do jazyka, ktorému strana sporu rozumie, znáša štát.

58. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, ktoré je potrebné doručiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom v dostatočnom počte rovnopisov s prílohami, v prípade jeho doručenia iným spôsobom ako do elektronickej schránky súdu.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovú značku tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie dôkazy alebo tvrdenia, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1 § 365 CSP, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.